

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 5230/23
5.6.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Ане Поповић, председника већа, Марине Кларић Живковић и Александра Ивановића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Јасмина Рајковић, адвокат из Београда, улица Рисанска бр. 6/II, против туженог “ШТАМПА СИСТЕМ” д.о.о. Београд, улица Милутина Миланковића бр.19, као правног следбеника - друштво стицалац- услед статусне промене припајања “Мој Kiosk Group” д.о.о. из Новог Београда, улица Милутина Миланковића бр. 19, чији је пуномоћник Радован Лукић, адвокат из Београда, улица Емила Золе бр. 22, ради утврђења ништавости и накнаде штете због мање исплаћених зарада, одлучујући о жалбама тужиле и туженог изјављених против пресуде Трећег основног суда у Београду П1 305/20 од 21.04.2021. године, након расправе одржане пред Апелационим судом у Београду као другостепеним у присуству пуномоћника тужиле и пуномоћника туженог дана 05.06.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиле и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П1 305/20 од 21.04.2021. године у ставу другом и петом изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Трећег основног суда у Београду П1 305/20 од 21.04.2021. године у ставу првом изреке и **ОДБИЈА** као неоснован захтев тужиле да се утврди ништавост члана 3 Анекса 5 Уговора о раду под бројем 159 од 23.03.2009. године и члана 3 Анекса бр. 7 Уговора о раду бр. 551 од 01.06.2011. године, закључених између тужиле и претходника туженог Предузећа “Centroproizvod” д.о.о. Београд.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Трећег основног суда у Београду П1 305/20 од 21.04.2021. године у ставу трећем изреке и **ОДБИЈА** као неоснован захтев тужиле да се обавезе тужени да тужилци на име неисплаћене разлике зараде за период април 2009. године до децембра 2010. године и април 2011. године до децембра 2011. године

исплати укупан износ од 180.307,04 динара са законском затезном каматом за свако појединачно месечно потраживање .

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу четвртом изреке пресуде Трећег основног суда у Београду П1 305/20 од 21.04.2021. године и **ОДБИЈА** као неоснован захтев тужиле да се обавезе тужени да тужили накнади трошкове парничног поступка у износу од 385.500,00 динара са законском затезном каматом почев од наступања извршности пресуде до исплате.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилца да туженом накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 85.312,28 динара у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 305/20 од 21.04.2021. године, ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиле па је утврђена ништавост члана 3 Анекса 5 Уговора о раду под бројем 159 од 23.03.2009. године и члана 3 Анекса бр. 7 Уговора о раду бр. 551 од 01.06.2011. године, закључених између тужиле и претходника туженог првог реда Предузећа “Centroproizvod” д.о.о. Београд. Ставом другим изреке, тужбени захтев тужиле у делу којим тражи да се утврди ништавост преосталих одредби Анекса 5 Уговора о раду под бројем 159 од 23.03.2009. године и Анекса бр. 7 Уговора о раду бр. 551 од 01.06.2011. године, те (у целини) Анекса 6 Уговора о раду под бројем 839 од 20.07.2010. године и Анекса 8 Уговора о раду бр. 2174 од 12.12.2011. године, закључених између тужиле и претходника туженог првог реда “Centroproizvod” д.о.о. Београд као и утврђење ништавости Уговора о раду на одређено време бр. 8845 од 12.12.2011. године је одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке усвојен је тужбени захтев тужиле и обавезан тужени првог реда “Мој Kiosk Group” д.о.о. Београд из Новог Београда, улица Милутина Миланковића бр. 19 да тужили на име неисплаћене разлике зараде за период април 2009. године до децембра 2010. године и април 2011. године до децембра 2011. године исплати укупан износ од 180.307,04 динара са законском затезном каматом за свако појединачно месечно потраживање, све ближе означено у овом ставу изреке у року од 15 дана од дана пријема писаног отправака пресуде под претњом принудног извршења. Ставом четвртим изреке обавезани су тужени да тужили солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 385.500,00 динара са законском затезном каматом почев од наступања извршности пресуде до исплате а све у року од 15 дана од дана пријема писаног отправака пресуде под претњом принудног извршења. Ставом петим изреке преко досуђеног износа трошкова поступка из претходног става изреке пресуде па до траженог износа захтев тужиле одбијен је као неоснован.

Против наведене пресуде жалбе су благовремено изјавили тужилца побијајући је у ставу другом и петом изреке из свих разлога прописаних законом с предлогом као у жалби и тужени “Мој Kiosk Group” д.о.о. из Новог Београда побијајући је како то

произилази из образложења жалбе у ставу првом, трећем и четвртном изреке из свих разлога прописаних законом с предлогом као у жалби.

Тужила је поднела одговор на жалбу туженог.

Испитујући правилност и законитост побијане пресуде у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11...18/20) а након одржане расправе Апелациони суд у Београду је нашао да:

- жалба тужиле није основана
- жалба туженог је основана

У поступку доношења ожалбене пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка прописане одредбом члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку на које овај суд пази по службеној дужности као ни друге повреде одредаба парничног поступка које би утицале на њену правилност или законитост.

Из утврђеног чињеничног стања произилази да је тужила по основу Уговора о раду од 01.04.1998. године била у радном односу код “Centroproizvod” д.о.о. у Београду правног претходника “Мој Kiosk Group” д.о.о. у Београду, а по основу Анекса бр. 4 Уговора о раду од 24.01.2008. године обављала послове пакера. Тужени је тужили учинио понуду од 23.03.2009. године за закључење Анекса бр. 5 Уговора о раду ради премештаја на радно место помоћни радник у производњи почев од 08.04.2009. године уз образложење да се у поступку израде нове организације рада и пословања друштва оперативних потреба као и бољег функционисања делова система указала потреба за овим распоређивањем. Тужила је прихватила понуду и са туженим закључила Анекс 5 Уговора о раду од 23.03.2009. године за послове помоћног радника у производњи. Након тога тужила је с туженим закључила Анекс 6 Уговора о раду од 20.07.2010. године за исте послове. Тужени је понудом од 01.06.2011. године за закључење Анекса Уговора о раду тужили понудио премештај на радно место хигијеничар у погону из разлога нове организације рада и пословања друштва, оперативних потреба као и бољег функционисања делова система. Тужила је прихватила понуду и са туженим закључила Анекс бр. 7 Уговора о раду од 01.06.2011. године за послове хигијеничара у погону са основном зарадом у бруто износу од 20.259,38 динара. Након тога тужени је тужили учинио понуду за закључење Анекса Уговора о раду од 12.12.2011. године ради упућивања тужиле на рад на одговарајући посао код другог послодавца-код туженог “Систем штампа” д.о.о. у Београду са којим послодавцем ће закључити Уговор о раду на одређено време којим јој се не могу утврдити мања права од оних која има по основу општег акта и уговора о раду. Разлог за понуду је закључење уговора о пословној сарадњи дана 28.11.2011. године. Тужила је са “Систем штампа” д.о.о у Београду закључила уговор о раду од 12.12.2011. године, на одређено време почев од 26.12.2011. године до 25.12.2012. године због преузимања запосленог од другог послодавца на основу уговора о пословној сарадњи на пословима продавца у сектору продаје. У члану 10 уговора је одређено да ће просечна основна зарада запосленог за период јун-децембар 2011. године износити нето 17.748,00 динара, у односу на број остварених и плаћених сати рада на месечном нивоу. Тужила је Уговором о раду од 03.12.2012. године, засновала радни однос на неодређено време код туженог “Систем штампа” д.о.о. у Београду дана 26.12.2012. године ког дана јој је престао радни однос код

правног претходника туженог “Мој Kiosk Group” д.о.о у Београду, по основу Споразума закљученог 13.12.2012. године. Судски вештак Љубиша Ристић, је у свом налазу и мишљењу од 09.06.2017. године, вештачењем на околност утврђивања евентуалне разлике у заради коју би тужила остварила да је остала да ради код првотуженог на радном месту пакер помоћни радник у производњи, хигијеничар у погону и продавац, све по основу уговора о раду и анекса уговора о раду, за период од 23.03.2009.-30.01.2013. године, нашао да је анексом уговора о раду од 10.10.2006. године, којим се у целости замењује уговор о раду од 01.04.1998. године, и сви његови анекси, да је анексом број 2 утврђена основна зарада у висини 25.539,68 динара, почев од 01.04.2007. године, да је анексом број 5 од 23.03.2009. године тужила распоређена на радно место помоћни радник у производњи, почев од 08.04.2009. године, са основном зарадом у висини од 16.000,00 у бруто износу, да је анексом број 7 од 01.06.2011. године, тужила распоређена на радно место хигијеничар у погону, почев од 01.06.2011. године, са основном зарадом у висини од 20.259,38 динара у бруто износу, да је анексом број 8 уговора о раду привремено упућена на рад код другог послодавца, да је уговором о раду број 8845 од 12.12.2011. године, закљученог између “Систем штампа” д.о.о и тужиле запослена засновала радни однос на одређено време почев од 26.12.2011. године, да је Споразумом о престанку радног односа од 13.12.2012. године, тужили престао радни однос код првотуженог закључно са 25.12.2012. године, да је уговором о раду од 03.12.2012. године, закљученим између туженог другог реда и тужиле, тужила засновала радни однос на неодређено време почев од 26.12.2012. године, да од јануара месеца 2012. године, након реорганизације није било радног места пакер код тужених, па није било ни обрачуна зарада за такво радно место, па стога судски вештак није могао да увидом у обрачун упоредног радника утврди износ обрачунатих зарада, па је судски вештак истакао да на основу обрачунских и исплатних листа за 2012. годину, код “Мој Киоск” је утврђено да је обрачун и исплата зарада за 2012. годину вршена у износу минималне зараде тако да је као основица односно коефицијент, на обрачунским листама представља минималну нето зараду за поједине месеце у току 2012. године. Уколико је због структуре обрачуна зараде, обрачунат износ зараде тужили био мањи од минималне зараде у обрачуну зараде, је додат елемент обрачуна зараде допуна до минималне зараде. Истиче се да у јануару месецу 2013. године, је тужила радила на неодређено време код послодавца “Штама Систем”, а код ког није постојало радно место пакер, па за тај месец није утврђена разлика у заради. Даље се истиче, да је обрачун исплата зараде у спорном периоду код туженог вршена у складу са Правилником о раду, код послодавца АД “Центропроизвод” од 11.09.2006. године, Колективним уговором код Предузећа “Штампа Систем” од 24.12.2010. године и другог. На основу претхдоно наведеног састављена је табела број 1 која је део мишљења вештака, у којој је дат обрачун утврђене разлике између зараде коју би тужила остварила да је наставила да ради на радном месту пакер, и зараде коју је остварила код тужених у спорном у периоду. На основу наведеног, судски вештак је мишљења, да је утврђена разлика између зараде коју је тужила примила и зараде коју би остварила да је наставила да ради на радном месту пакер за период од 23.03.2009. године, до 31.01.2013. године, у укупном износу од 180.307,04 динара, или појединачно по месецима како је то дато у табели са датумима доспећа.

Применом материјално-правних одредби на утврђено чињенично стање, првостепени суд је нашао да је тужбени захтев тужиле за исплату разлике зараде, основан у целости, и да је тужбени захтев тужиле у делу којим тражи утврђење

ништавости наведених анекса и уговора о раду, делимично основан, уз образложење да је одлучујући о делу тужбе тужиле којим тражи утврђење ништавости анекса 5 уговора о раду од 23.03.2009. године, анекса 6 од 20.07.2010. године, анекса 7 од 01.06.2011. године, и анекса 8 уговора о раду број 2174 од 12.12.2011. године, закључених између тужиле и туженог првог реда, те утврђење ништавости уговора о раду на одређено време број 8845 од 12.12.2011. године, закљученог између тужиле и туженог и другог реда, нашао да је овај део тужбе тужиле делимично основан. Тужила је је члановима 3 анекса број 5 од 23.03.2009. године, и анекса број 7 уговора о раду број 551 од 01.06.2011. године изменила анекс уговора о раду од 10.10.2006. године у погледу уговорене висине зараде тако да је уговорена и исплаћена зарада тужилци према налазу и мишљењу судског вештака Љубише Ристића, из Београда, од 09.06.2017. године и његовом изјашњењу од 19.03.2018. године, у периоду април 2009. године до децембра 2010. године, и април 2011. године до децембра 2011. године, била мања од минималне зараде у Републици Србији, у укупном износу од 180.307,04 динара. У таквој чињенично-правној ситуацији првостепени суд је нашао да су одредбе члана 3 анекса број 5 од 23.03.2009. године и анекса број 7 Уговора о раду број 551 од 01.06.2011. године, којима је регулисана висина зараде тужиле у горе наведеном периоду незаконита јер је супротно одредбама Закона о раду, у делу који се односи на минималну зараду јер је зарада тужиле за наведене месеце била мања од минималне зараде што је недозвољено наведеним законом. У вези наведеног првостепени суд је у потпуности прихватио као стручан и објективно дат и у складу са осталим изведеним доказима налаз судског вештака Љубише Ристића, од 09.06.2017. године и његово изјашњење од 19.03.2018. године, посебно имајући у виду да странке у поступку нису имале примедбе на рачунску тачност налаза. Са наведених разлога, првостепени суд је нашао да је тужбени захтев тужиле у делу који се односи на утврђење ништавости чланова 3 анекса уговора о раду од 23.03.2009. године и 01.06.2011. године, основан, и у смислу изнетог одлучио је као у ставу првом изреке ожалбене пресуде.

У односу на део тужбе тужиле којим тражи утврђење ништавости преосталих одредби анекса 5 уговора о раду под бројем 159 од 23.03.2009. године, и анекса број 7 уговора о раду, број 551 од 01.06.2011. године, те (у целини), анекса 6 уговора о раду под бројем 839 од 20.07.2010. године и анекса 8 уговора о раду број 2174 од 12.12.2011. године, закључених између тужиле и претходника туженог првог реда “Центропроизвод” доо Београд као и утврђење ништавости уговора о раду на одређено време број 8845 од 12.12.2011. године, првостепени суд је нашао да је овај део тужбе тужиле неоснован. Истицање захтева да се утврди ништавост анекса од 23.03.2009. године, и од 01.06.2011. године у преосталом делу, те анекса од 20.07.2010. године и и 12.12.2011. године (у целини) са образложењем да нису постојали разлози за распоређивање тужиле на радна места на која је премештена овим анексима, указује да пуномоћник тужиле истиче захтев за поништај наведених анекса, (за коју тужбу му је захтев неблаговремен), суштински не истиче одговарајући захтев за утврђење њихове ништавости. Из тих разлога по мишљењу првостепеног суда, анекс 5 уговора о раду под бројем 159 од 23.03.2009. године и анекс број 7 уговора о раду број 551 од 01.06.2011. године, осим у члановима 3 за које је суд утврдио да су незаконити производе правно дејство у преосталом делу тих анекса. Анекс 6 уговора о раду под бројем 839 од 20.07.2010. године и анекс 8 уговора о раду бр. 2174 од 12.12.2011. године, по налажењу првостепеног суда, производе правно дејство у целини, јер њиховим одредбама није била регулисана висина зараде тужиле, већ се тужила само

распоређује на друга радна места. Исти закључак важи и за део тужбе тужиле у којем тражи утврђење ништавости уговора о раду на одређено време бр. 8845 од 12.12.2021. године. Стога је првостепени суд одлучио као у ставу другом изреке пресуде.

У односу на део тужбе којим тужила тражи накнаду штете због мање исплаћених зарада у опредељеном периоду по прецизираној тужби, првостепени суд је нашао да је исти захтев основан. Истакнути приговор застарелости потраживања, по мишљењу суда, је неоснован у целости. Наиме, тужила ће тек окончањем овог поступка утврдити да ли су (или нису) неке одредбе закључених анекса или анекси у целини у сагласности са законом. Тек од тог момента тужила стиче сазнање о евентуалној ништавости одредби анекса и од тада јој, по мишљењу суда, теку рокови застарелости предвиђени чланом 196 Закона о раду РС за остваривање права на накнаду штете. Како из утврђеног чињеничног стања произилази закључак да је тужила у утуженом периоду остваривала зараду у мањем износу од износа који би остварила да је остала да ради код туженог првог реда на радном месту пакер, по налажењу првостепеног суда, тужили припада право на исплату наведене разлике. Чињеница да је тужила споразумом о престанку радног односа од 13.12.2012. године у члану 4 потврдила да нема никаквих доспелих и недоспелих потраживања по основу радног односа не може да буде од утицаја на другачији закључак суда. Због наведеног првостепени суд је одлучио као у ставу трећем изреке. На досуђене појединачне месечне износе накнаде штете због мање исплаћене зараде, тужили припада и законска затезна камата, сходно члану 277 Закона о облигационим односима, почев од доспелости сваког појединачног потраживања, па до исплате, а према опредељеним роковима доспелости у складу са налазом и мишљењем судског вештака.

Доносећи ожалбену пресуду, чињенично стање важно за доношење правилне одлуке је остало непотпуно утврђено на околност основаности постављеног тужбеног захтева за утврђење ништавости, односно да ли су постојали разлози за ништавост анекса уговора о раду, у смислу чл.103 ЗОО у вези чл.9 став 2 Закона о раду, па како је у предметној ствари првостепена пресуда једном укинута, то је другостепени суд, у смислу члана 383 Закона о парничном поступку, одржао расправу, извео доказе као на записнику од 05.06.2024. године, па је оценом сваког доказа посебно и свих доказа заједно утврдио и ово чињенично стање:

-Првотужени “Мој Kiosk Group” д.о.о. из Новог Београда, улица Милутина Миланковића бр. 19, је престао да постоји дана 06.11.2023. године припајањем друготуженом, услед чега је тужени “Штампа Систем Београд” д.о.о., улица Милутина Миланковића бр. 19, у свему његов правни следбеник и једини пасивно легитимисан у овом спору, па је тужилац поднеском од 27.02.2024. године као туженог означио искључиво друготуженог “Штампа Систем” д.о.о. из Београда, улица Милутина Миланковића бр. 19.

- Тужила је постављеним тужбеним захтевом тражила утврђене ништавости анекса уговора о раду као и утврђење ништавости Уговора о раду на одређено време бр. 8845 од 12.12.2011. године у смислу одредбе члана 103 ЗОО у вези чл. 9 став 2 Закона о раду уз образложење да је неспорно да је тужени анексима уговора о раду, тужили нудио премештај са радног места пакера, на друго радно место, уз далеко неповољније услове рада. По наводима тужиле, тужени је био дужан, према одредби чл.172 Закона

о раду да тужиљи изда писмено решење, које би садржало разлоге за понуду из Анекса уговора . Због недостатка решења тужиља није могла тражити поништај, односно остваривање права путем суда у смислу одредбе члана 195 став 2 Закона о раду (поднесак тужиље од 27.2.2024.године).

Одредбом члана 171 став 1 тачка 1 Закона о раду прописано је да послодавац може да запосленом понуди измену уговорених услова рада (анекс уговора) ради премештаја на други одговарајући посао због потреба процеса и организације рада.

Уз анекс уговора послодавац је, према правилима из члана 172 став 1 Закона о раду, дужан да запосленом у писаном облику достави разлоге за понуђени анекс, рок у коме запослени треба да се изјасни о понуди, који не може бити краћи од 8 радних дана, и правне последице које могу да настану одбијањем понуде.

Према правилима из члана 172 став 2 Закона о раду, ако запослени потпише анекс уговора у остављеном року , задржава право да пред надлежним судом оспорава законитост тог анекса.

Према правилима из члана 195 став 1 и 2 истог закона, против решења којим је повређено право запосленог или када је запослени сазнао за повреду права, запослени може да покрене спор пред надлежним судом у року од 90 дана од дана достављања решења, односно сазнања за повреду права.

Одредбом члана 103 став 1 Закона о облигационим односима је прописано да је уговор који је противан принудним прописима, јавном поретку или добрим обичајима ништав ако циљ повређеног правила не упућује на неку другу санкцију или ако закон у одређеном случају не прописује шта друго.

Према правилима из члана 9 став 2 Закона о раду прописано је да су ништаве поједине одредбе уговора о раду којим су утврђени неповољнији услови рада од услова који су утврђени законом или општим актом, односно који се заснивају на нетачном обавештењу од стране послодавца о појединим правима, обавезама, одговорностима закона. Ништавост одредбе уговора о раду утврђује се пред надлежним судом, у смислу члана 11 став 1 истог закона, а право да се захтева утврђење ништавости не застарева, у смислу става 2 истог члана.

У конкретном случају, тужиља је по основу Уговора о раду од 01.04.1998. године била у радном односу код “Centroproizvod” д.о.о. у Београду правног претходника “Мој Kiosk Group” д.о.о. у Београду, а по основу Анекса бр. 4 Уговора о раду од 24.01.2008. године обављала послове пакера. Тужени је тужиљи учинио понуду од 23.03.2009. године за закључење Анекса бр. 5 Уговора о раду ради премештаја на радно место помоћни радник у производњи почев од 08.04.2009. године уз образложење да се у поступку израде нове организације рада и пословања друштва оперативних потреба као и бољег функционисања делова система указала потреба за овим распоређивањем. Тужиља је прихватила понуду и са туженим закључила Анекс 5 Уговора о раду од 23.03.2009. године за послове помоћног радника у производњи. Након тога тужиља је с туженим закључила Анекс 6 Уговора о раду од 20.07.2010. године за исте послове. Тужени је понудом од 01.06.2011. године за закључење Анекса Уговора о раду тужиљи

понудио премештај на радно место хигијеничар у погону из разлога нове организације рада и пословања друштва, оперативних потреба као и бољег функционисања делова система. Тужила је прихватила понуду и са туженим закључила Анекс бр. 7 Уговора о раду од 01.06.2011. године за послове хигијеничара у погону са основном зарадом у бруто износу од 20.259,38 динара. Након тога тужени је тужили учинио понуду за закључење Анекса Уговора о раду од 12.12.2011. године ради упућивања тужиле на рад на одговарајући посао код другог послодавца-код туженог “Систем штампа” д.о.о. у Београду са којим послодавцем ће закључити Уговор о раду на одређено време којим јој се не могу утврдити мања права од оних која има по основу општег акта и уговора о раду. Разлог за понуду је закључење уговора о пословној сарадњи дана 28.11.2011. године. Тужила је са “Систем штампа” д.о.о у Београду закључила уговор о раду од 12.12.2011. године, на одређено време почев од 26.12.2011. године до 25.12.2012. године због преузимања запосленог од другог послодавца на основу уговора о пословној сарадњи на пословима продавца у сектору продаје. У члану 10 уговора је одређено да ће просечна основна зарада запосленог за период јун -децембар 2011. године износити нето 17.748,00 динара, у односу на број остварених и плаћених сати рада на месечном нивоу. Тужила је Уговором о раду од 03.12.2012. године, засновала радни однос на неодређено време код туженог “Систем штампа” д.о.о. у Београду дана 26.12.2012. године ког дана јој је престао радни однос код правног претходника туженог “Мој Kiosk Group” д.о.о у Београду, по основу Споразума закљученог 13.12.2012. године.

Тужила је тужбом тражила утврђење ништавости анекса бр. 5, 6 и 7 уговора о раду, закључених ради премештаја на друге послове, и анекса бр. 8, којим је упућена на рад код другог послодавца на одговарајуће послове, а тражила је и утврђење ништавости уговора о раду на одређено време који је закључила са послодавцем код кога је упућена на рад уз образложење да је тужени анексима уговора о раду , тужили нудио премештај са радног места пакера, на друго радно место, уз далеко неповољније услове рада.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање правилно је првостепени суд применио материјално право када је одлучио као у ставу другом изреке ожалбене пресуде , дајући за своју одлуку довољне и јасне разлоге које прихвата и овај суд у поступку жалбене контроле.

Наиме, правилно је првостепени суд закључио да тврдња да је тужени анексима уговора о раду, тужили нудио премештај са радног места пакера, на друго радно место, уз далеко неповољније услове рада односно да послови на које се запослени премешта нису одговарајући, представља разлоге за поништај анекса уговора о раду ,по којима запослени може тражити судску заштиту у року из члана 195 став 2 Закона о раду, а не разлоге за ништавост.

Без утицаја на другачију одлуку суда у овом делу су наводи жалбе тужиле да је одлука првостепеног суда неразумљива ,те донета уз битну повреду одредаба парничног поступка и погрешну примену материјалног права, те да ни један од побијаних анекса уговора о раду не садржи никакве разлоге за понуђене анексе и да право да се оспорава законитост анекса уговора о раду , као што је реч у овом случају не застарева.

Међутим, доносећи одлуку у ставу првом изреке ожалбене пресуде првостепени суд је погрешно применио материјално право, на шта се основано указује и у жалби туженог када је нашао да је тужбени захтев тужиље делимично основан и утврдио ништавост члана 3 Анекса 5 Уговора о раду под бројем 159 од 23.03.2009. године и члана 3 Анекса бр. 7 Уговора о раду бр. 551 од 01.06.2011. године, закључених између тужиље и претходника туженог првог реда Предузећа “Centroproizvod” д.о.о. Београд уз образложење да је тужилца члановима 3 анекса број 5 од 23.03.2009. године, и анекса број 7 уговора о раду број 551 од 01.06.2011. године изменила анекс уговора о раду од 10.10.2006. године у погледу уговорене висине зараде тако да је уговорена и исплаћена зарада тужилци према налазу и мишљењу судског вештака Љубише Ристића, из Београда, од 09.06.2017. године и његовом изјашњењу од 19.03.2018. године, у периоду април 2009. године до децембра 2010. године, и април 2011. године до децембра 2011. године, била мања од минималне зараде у Републици Србији, у укупном износу од 180.307,04 динара. У таквој чињенично-правној ситуацији првостепени суд је нашао да су одредбе члана 3 анекса број 5 од 23.03.2009. године и анекса број 7 Уговора о раду број 551 од 01.06.2011. године, којима је регулисана висина зараде тужиље у горе наведеном периоду незаконите јер је супротно одредбама Закона о раду, у делу који се односи на минималну зараду зарада тужиље за наведене месеце била мања од минималне зараде што је недозвољено наведеним законом.

Основани су наводи жалбе туженог у овом делу да првостепени суд у побијаној пресуди у овом делу утврђује ништавост члана 3 Анекса 5 Уговора о раду под бројем 159 од 23.03.2009. године и члана 3 Анекса бр. 7 Уговора о раду бр. 551 од 01.06.2011. године, а у образложењу даје разлоге за поништај.

У конкретном случају, тужилца у овом делу наводи да су оспорени анекси незаконити из разлога што су истима измењени уговорени услови рада који се тичу промене висине уговорене зараде. Како се разлози тужбе и у овом делу односе на поништај то је овај суд преиначио одлуку у ставу првом изреке ожалбене пресуде и одбио као неоснован захтев тужиље да се утврди ништавост члана 3 Анекса 5 Уговора о раду под бројем 159 од 23.03.2009. године и члана 3 Анекса бр. 7 Уговора о раду бр. 551 од 01.06.2011. године, закључених између тужиље и претходника туженог Предузећа “Centroproizvod” д.о.о. Београд.

Имајући у виду да је одбијен као неоснован захтев тужиље да се утврди ништавост члана 3 Анекса 5 Уговора о раду под бројем 159 од 23.03.2009. године и члана 3 Анекса бр. 7 Уговора о раду бр. 551 од 01.06.2011. године, закључених између тужиље и претходника туженог Предузећа “Centroproizvod” д.о.о. Београд, неоснован је и захтев за исплату на име неисплаћене разлике зараде за период април 2009. године до децембра 2010. године и април 2011. године до децембра 2011. године у укупном износу од 180.307,04 динара са законском затезном каматом. Због наведеног одлучено је као у ставу трећем изреке ове пресуде.

Цењени су и остали наводи жалби тужиље и туженог али овај суд налази да исти нису од значаја за другачију одлуку у овој правној ствари, па их посебно не образлаже.

С обзиром на исход поступка и успех странака у њему, преиначено је решење о трошковима парничног поступка, садржано у ставу четвртом изреке ожалбене пресуде

и одбијен као неоснован захтев тужиље да се обавезе тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 385.500,00 динара са законском затезном каматом почев од наступања извршности пресуде до исплате.

Одлуку о трошковима другостепеног поступка, садржану у ставу петом изреке ове пресуде, овај суд је донео на основу члана 153 став 1 и 154 ЗПП, с обзиром да је тужена успела по жалби, па су туженој као нужни и потребни трошкови признати трошкови за заступање од стране пуномоћника адвоката на два одржана рочишта у износу од по 29.250,00 динара за свако, одмерено према АТ као и на име судске таксе на жалбу и одлуку по жалби у износу од по 13.406,14 динара, одмерено према ТТ што укупно износи 85.312,28 динара.

Другостепени суд је одбио захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка, јер иста није успела у поступку по жалби, па јој трошкови не припадају, у смислу члана 153 став 1 ЗПП.

С изложеног, применом члана 390 и 394 тачка 4 и члана 165 ЗПП (“службени гласник РС” бр. 72/11 ... 18/20), одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Ана Поповић с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**